

Jedna

Ti tři bratři tvrdě pracovali od chvíle, co se slunce nad kopci na východě ohlásilo prvním nádechem růžové. Teď už pomalu klesalo k útesům na západě a Owen ap-Jones, nejstarší z těch tří, si bolestně narovnal záda a opřel se o násadu motyky.

„To by pro dnešek stačilo,“ řekl.

Unaveně přehlédl pole, na kterém se svými bratry celý den pracoval. Byla to chudá půda, tvrdá a plná kamení a velmi těžko se obdělávala. Práci jim neusnadňovala ani kvalita nářadí, jež k tomu používali. Kov byl měkký a snadno se ohýbal. Owen se podíval na hlavu motyky a zamračil se, když si na jejím ostří všiml třech nových zubů a ohnutého rohu. Bude muset hlavu přes noc vyklepat a vybrousit, aby nářadí bylo znovu k použití. Pole si ce nebylo velké, ale i tak odhadoval, že si vyžádá ještě dva dny tvrdé práce s vykopáváním brázd, vybíráním kamenů a převrácením tenké vrstvy ornice, než budou moct zasadit fazole.

Pokrčil rameny. Život farmáře v Celtice byl těžký. Země se líp hodila k dolování. Ale na jejich pozemcích nebyla žádná ložiska železné rudy ani stříbra a oni měli na výběr jen farmaření nebo hladovění. Gryff a Dai, Owenovi mladší bratři, přestali pracovat, když promluvil.

„Proklínám tuhle zem,“ řekl Gryff rozhořčeně. Kopl do kamínku, který ležel poblíž, a ten odskákal pryč. „Trávíme tu hodiny a dny, kopeme a kopeme, a co z toho?“

Druzí dva mu neodpověděli, a tak pokračoval. „Fazole. Fazole! Kdo může žít na fazolích?“

Dai pokrčil rameny. „No, my,“ odpověděl.

Gryff byl nejmladší z bratrů a měl sklony být také nejnáladovější. Owen a Dai se naučili brát život takový, jaký byl. Věděli, že stěžovat si na vlastní úděl je jen plýtvání časem i energií. Život byl, jaký byl, a žádné nařikání ani nadávání to nemohlo změnit. Jejich otec zemřel poměrně mladý, zničila ho práce na polích a starost o živobytí rodiny. Alespoň, pomyslel si Owen, se tady o práci mohou podělit tři bratři.

„Tak pojďme,“ řekl a vzal nejmladšího bratra kolem ramen. „Máma pro nás bude mít připravenou večeři.“

„Fazolovou polívku,“ zamrmlal Gryff našťvaně. Při pomyslení na jídlo mu ale zakručelo v žaludku. Jedli v poledne, na půl hodiny přestali s prací a dali si chléb se sýrem, který spláchli ředěným pivem. Nesnídali. Farma poskytovala jen dvě jídla denně, obě prostá a ani trochu lákavá.

„Fazolová polívka, chleba a sýr,“ pokračoval a vyjmenoval neměnné každodenní menu. „Kdo může žít z takového jídla? Horníci jedí dvakrát týdně maso a každý druhý den mají ovesnou kaši.“

„To tvrdí,“ odpověděl Owen. Nebyl si jistý, zda horníci z jejich vesnice Poddraryth mluví ohledně kvality své stravy

čistou pravdu. Horníci byli proslulí svou prolhaností. Přesto, pomyslel si, nejspíš žijí lépe než mí bratři a já.

„Za další dva dny bychom mohli mít pole připravené k setí,“ řekl a doufal, že tím změní téma.

„Dva dny!“ vykřikl Gryff. „Dva dny klučení a sekání a kopání. Kdybychom měli osla a pluh, měli bychom to hotové za polovinu času!“

„Jenže nemáme ani jedno,“ řekl Owen klidným tónem.

Gryff ale se svými litaniami nehodlal přestat. „David ap-Davis má obojí. Mohl by nám je půjčit!“

David ap-Davis byl další farmář v Poddranythu. Vlastnil ale tři pole, všechna na lepší, úrodnější půdě, než byla jediná kamenitá parcela, na níž pracovali bratři ap-Jonesové. Proto měl větší sklizeň a mohl si dovolit prodávat přebytky horníkům ze vsi.

„Nechal by si za to zaplatit,“ prohodil Dai zachmuřeně.

Gryffův vztek opět zaplál. „Ano, to nechal! Pěkně ohromující cenu. Nikdy by ho nenapadlo jen tak je půjčit, aby nám pomohl.“

„Proč by to dělal?“ namítl Owen. „Osel má v životě omezený počet hodin, kdy může pracovat. A na našem kamenitém poli bychom mu nejspíš poničili pluh. Měl by právo chtít po nás peníze.“

Na to neexistovala správná odpověď, to Gryff věděl. Ale to, jak bratři netečně přijímali svůj společný život, ho ustavičně dožíralo. Zíral do kamenité země, když ztěžka kráčeli z napůl připraveného pole zpět do vesnice. Ta byla jednu a půl míle daleko, většinou do kopce. Jejich protáhlé stíny kráčely před nimi a zvláště se vlnily na nerovné zemi.

Owen si oddechl. Byl rád, že Gryffovy stížnosti konečně ustaly. Každý den to bylo stejné. Jeho bratr si bude stěžovat

na svůj úděl tak dlouho, dokud si neuvědomí, že stěžováním nic nezmění. Bylo jejich osudem dříť na kamenité půdě, okopávat ji nešikovným nářadím, sázet každý rok novou sadbu a žít z toho, co si sami vypěstují. Měli pole a tři kozy, které jim dávaly dost mléka na výrobu sýrů a něco navíc na výměnu za chléb. Kromě toho jejich matka chovala půl tuctu slepic, které jim dávaly skrovnou snůšku vajec a jednou za čas poskytly i maso.

Takový byl život farmáře v Poddranythu: neměnný, opakující se vzorec vyčerpávající práce a ustavičného, kousavého pocitu hladu, nudy a únavy.

V takovém životě nebylo moc radosti. Bylo to takové, jaké to bylo. A Owen věděl, že někteří jsou na tom mnohem hůř než ap-Jonesovi. Pomyslel si, že Gryff si to nakonec uvědomí a přijme to.

Vystoupali po cestě na kopec. Na jedné straně úzké cesty se země pokrytá břidlicí prudce svažovala dolů do údolí. Na druhé straně se tyčily strmé a ponuré útesy. V dálce, necelou míli daleko, viděli šedou skupinku domů, které tvořily Poddranyth. Bylo jich asi dvacet – všechny postavené podobně, z kamene a zvětřalého dřeva a bahna, které vyplňovalo mezery mezi nestejnými povrchy. Nízké střechy byly pokryté lámaným kamenem a z většiny krátkých komínů se kouřilo.

„Jsme skoro doma,“ řekl Owen a v jeho hlase byla slyšet úleva. V domě bude alespoň teplo, což bude velmi vítaný pocit. Oblečení měl nasáklé potem, který ve večerním větru studil. Pokud matčiny slepice snesly nějaké to vajíčko navíc, možná ho budou moct vyměnit za sklenici piva v malém vesnickém hostinci. To se nestávalo často – slepice byly krmené stejně nuzně jako rodina – ale doufat přece mohl. Snad by také mohl –

Myšlenky na pohodlí domova přerušilo temné zavrčení, při kterém tuhla krev v žilách. Owenovi se v primitivní reakci na ten zvuk zježily chlupy na krku. Zastavil se, aby se rozhlédl, a všiml si, že bratři také stojí.

„Co to –“ začal Gryff, ale Dai do něj štouchl loktem, aby ho umlčel.

Bratři se instinktivně shlukli k sobě, potěžkali v rukou motyky a pozvedli je jako primitivní zbraně. Stáli zády k sobě, rozhlíželi se kolem a hledali zdroj toho hrozivého zvuku.

Zavrčení se ozvalo znovu, tentokrát hlasitěji, a jasně v něm zaznívala výzva, jako by reagovalo na pozvednuté motyky tří bratrů. Bratrům opět přejel mráz po zádech.

„Podívejte,“ řekl Owen a ukázal na útes nad nimi, kus cesty zpět.

Ve výšce patnácti stop lemovala lesknoucí se skalní stěnu úzká římsa. Na ní se krčil tvor z nočních můr.

Byl nejméně deset stop dlouhý a v kohoutku měřil pět stop. Krčil se na všech čtyřech a přední nohy měl delší než zadní, takže vypadal trochu nahrbeně. Podobou i tvarem připomínal vlka, ale žádný vlk, kterého kdy kdo viděl nebo o něm slyšel, nebyl takhle veliký. Silné svaly na plecích měl napjaté a hustou srst kolem krku naježenou, takže vypadal ještě větší, než byl.

Tvor měl hustou, zacuchanou srst, povětšinou šedou, s několika černými fleky. Od levého plece se mu táhl černý pruh srsti až k noze.

Bratři ztuhli hrůzou. Tvor rozevřel velikou tlamu, vycenil dlouhé žluté tesáky a opět zavrčel, tentokrát hlasitěji a ještě výhrůžněji. Očima hledal cestu dolů k bratrům.

„Pohybuje... se... pomalu,“ řekl Owen tichoučce a tři mladíci, semknutí v obranném kruhu, se začali pomalu

sunout pryč od děsivého stvoření. Jakmile se pohnuli, zvíře zvedlo hlavu a vyzývavě na ně zavrčelo.

„Stát!“ zavelel Dai a všichni tři ztuhli. Tvor sklonil hlavu a hlasité vrčení přešlo v tichou temnou výhrůžku. Opět se rozhlédl po strmé skále, která ho oddělovala od bratrů, a hledal cestu dolů k nim.

Udělal krok dolů a našel oporu. A pak další.

Tři farmáři se opět pohnuli a couvali před ním. Jakmile se hnuli, tvor opět zvedl hlavu a vycenil velké tesáky. Varovné zavrčení je přimrazilo k zemi. Když se zastavili, sestoupil tvor o další dva kroky a jeho tlapy se silnými drápy hledaly a nacházely oporu na strmé skále útesu v místech, kde se to zdálo nemožné.

„Co je to?“ zašeptal Gryff s hrdlem vyschlým strachy.

„To je zlovlk,“ odpověděl mu Owen stejně tichým hlasem. Zlovlk: šelma z mýtů a pohádek, tvor z dávných časů. Jako kluk Owen slychal u ohně historky, které se šeptaly o těchhle obrovských, nelítostných zabijácích. Jak dospíval, začal věřit, že historky o zlovlcích jsou jen pohádky a mýty. Zlovlci neexistovali. A pokud někdy ano, už dávno ze světa zmizeli.

Přesto proti nim teď jeden stál. Sledoval je.

Pod Owenem se roztřáslы nohy, když zabiják slézal dolů po skále. Pak jediným skokem zdolal posledních sedm stop a dopadl na cestu za nimi. Owenovo srdce sevřela mrazivá ruka hrůzy. Šelma udělala další krok k nim. Teď už byla sotva deset kroků od nich a upírala na ně oči žhnoucí nenávistí. Silné pysky měla ohrnuté a odhalila žluté tesáky, z nichž do prachu cesty odkapávaly sliny. Pak se k nim vydala s hlavou skloněnou a ocasem zlověstně se pohybujícím ze strany na stranu.

Owen cítil, jak mu hrůzou povoluje močový měchýř, a bojoval proti tomu nutkání. Nějak tušil, že kdyby projevil svůj zoufalý strach, byl by to jeho konec. Otlučená motyka v jeho ruce vypadala jako naprosto nedostatečná obrana, přesto ji pozvedl před sebe proti tomu hrozivému tvorovi, který k nim pomalu a nezadržitelně postupoval. Cítil, že každou chvíli už –

„Utíkejte!“ vykřikl Gryff, který první ztratil nervy, otočil se a vyrazil po stezce k Poddranythu. Zlomem vteřiny nato ho následoval Dai, jako by měl za patami pekelné šelmy – a jednu tam rozhodně měl.

Owen chvíli stál proti šelmě sám. Ta, podrážděna pohybem obou mladíků, zvedla hlavu a rozzuřeně zavyla. V tu chvíli se Owen otočil a vyrazil za svými bratry.

Ale byl starší než oni a klouby měl ztuhlé. Svaly ho bolely a byl unavený po celodenní dřině na poli. Slyšel, jak se ten hrozivý tvor rozbíhá, jak se k němu blíží, jak jeho drápy škrábou a drhnou po kamenité cestě, a pochopil, že mu neuteče.

Vpředu Dai s Gryffem zaslechli dlouhý, zmučený výkřik svého bratra, když ho zlověk dostihl a srazil na zem.

Potom křik utichl.